

[Elgaard.]

og når det var gjort, i større eller mindre udstrækning, bedømte resultaterne eller de manglende resultater, hvert parti ud fra sin politiske indstilling overfor samfundsproblemerne. Denne tradition er imidlertid ikke fulgt i år, idet man har ønsket den økonomiske debat på et tidspunkt, da der endnu ikke er taget endelig stilling til en række problemer, hvis løsning vil være af betydning for helheden. Det drejer sig bl. a. om det forslag til en revision af toldlovgivningen, der er udgangspunkt for debatten ved denne lejlighed, om forslaget om forlængelse af de forskellige forbrugsafgifter, om en tilskudsordning for mælk og brød, om en kornlov for det kommende høstår, om en prislov og om en ny udlodning af Marshallmidlerne. En del af disse lovforslag er gamle kendinge fra påskeforliget i 1951, da det hele blev samlet sammen i en pulje. Denne i og for sig usaglige sammenkædningstaktik er undgået i år. Jeg føler virkelig ikke anledning til at bebrejde den højtærede regering, at dette er sket, tværtimod. Jeg vil mene, at det også for rigsdagens medlemmers vedkommende er at foretrække. Påskeforligets direkte skatter: indkomst- og formueskatten til staten, den fælleskommunale indkomstskat og værneskatten, er som bekendt allerede gennemført. Hvad angår de nævnte uløste problemer, er der enkelte, der har forbindelse med hinanden. Andre har det så afgjort ikke og må kunne udskilles til behandling i hvert sit udvalg — her tænker jeg bl. a. på toldlovsforslaget.

Der har i den offentlige diskussion på forhånd stået megen blæst om dette forslag, og man gør vel ikke nogen fortræd ved at sige, at gamle dogmer er gravet frem og støvet af, og fortidige politiske udtalelser er uden hensyn til tid og udvikling vejet for og imod. Formålet dermed kan man antagelig gætte sig til, og for at der ikke skal herske nogen som helst tvivl, vil jeg derfor benytte denne lejlighed til at understrege, at for venstre har det afgørende ved en sådan ajourføring, bl. a. ved en overgang fra vægt- til værditold, været at bane vej for en yderligere begrænsning af varedirektoratets virksomhed og derved for en fortsat forøgelse af liberaliseringen. Ud fra et liberalt synspunkt foretrækker venstre en rimeligt toldbeskattet fri indførsel fremfor en ind-

førsel, der bygger på importbevillinger, udstedt til begrænsede grupper indenfor erhvervene. Det må være enhver lovgivnings mål at skabe ligelighed, d. v. s. lige muligheder for alle. Denne ligelighed kan, uanset hvor samvittighedsfuldt embedsmændene gør deres arbejde, ikke nås gennem udstedelse af importbevillinger, og det er i hvert fald givet, at der er større mulighed for konkurrence, når alle kan købe, end når et fåtal tildeles en varemængde, der ligger i underkanten af, hvad der er brug for.

Som det er en selvfølge, at forbrugeren må beskyttes mod udnyttelse, er det også en selvfølge, at lovgivningsmagten må beskytte producenten, ikke mod en konkurrence i almindelighed, men mod illoyal konkurrence under friere forhold. På denne baggrund skal jeg henstille, at man under den kommende udvalgsbehandling af dette spørgsmål vil have opmærksomheden henvendt på en beskyttelse af danske erhverv mod dumping. I GATT-aftalen, som Danmark har tiltrådt, er det i artikel VI nærmere defineret, hvad dumping er. Som en hovedregel fastslås det, at varer ikke må sælges til en lavere pris i et andet land end på hjemmemarkedet. Dette er en definition, som jeg formoder at man fra Danmarks side udmærket kan tiltræde.

Efter dette sidespring skal jeg vende tilbage til hovedemnet for denne forhandling, nemlig resultaterne af regeringens politik, og i denne forbindelse skal jeg omtale de forelagte pris- og forbrugsbegrænsende lovforslag.

Det er nu halvandet år siden, denne regering kom til at lede landets politik og lovgivning. Vi har jo af det ærede medlem hr. H. C. Hansens udtalelser forstået, at socialdemokratiet i bedømmelsen af denne periode mener at have grundlag for en ret stærk kritik af regeringens arbejde. Jeg vil formode, at man ikke har glemt, at regeringsdannelsen skete efter et valg, fremtvinget af socialdemokratiet gennem et program, som partiets ledere på forhånd måtte vide ikke kunne samle et flertal på rigsdagen. Af hovedpunkterne i programmet, som ikke uden grund er blevet døbt „socialdemokratiets flugtprogram“, vil endnu erindres en værneskatt, der skulle bæres af indkomster på over 10 000 kr., altså for denne skatts vedkommende af et fåtal